

Arrest

nr. 170 906 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat J. JANSSEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2010 dient de verzoekende partij en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk. Verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 9 augustus 2012 dient de verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 12 september 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2012 dient de verzoekende partij voor zichzelf en voor haar dochter M. N. opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 104 167 van 31 mei 2013 de beslissing vernietigt.

Op 11 januari 2013 is de echtgenoot van verzoekende partij, onder escorte, gerepatrieerd naar Armenië.

Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 11 december 2012 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*M., G. (R.R.: ...)
Geboren te Lusarat op (...)1973
+ minderjarige kinderen: (...)
nationaliteit: Armenië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03/09/2013(zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t Verenigd Koninkrijk, § 42)1.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting

die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekaie Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"Artikel 9ter, §1 Vw. bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, §3, 4° Vw. bepaalt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart: indien de [...] ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Nergens in de bepaling van Artikel 9ter Vw. wordt vereist dat "reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is". Evenmin wordt vereist dat de in België verblijvende vreemdeling aan een "vergevorderd, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening" moet lijden.

Zo oordeelde uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent dat uit artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. niet kan afgeleid worden dat "indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve 'met vastheid (kan) gesteld worden' dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in

het land van herkomst' (Rvv. Nr. 92 397 van 29 november 2012). Een beslissing waarbij in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. niet wordt nagegaan of er al dan niet sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, schendt de motiveringsplicht (Rvv. Nr. 92 397 van 29 november 2012).

Ook oordeelde de uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft "dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene". Het EH RM "heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een

terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, Nv. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)" (Rvv. Nr. 92 397 van 29 november 2012). De rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen wordt te beperkend geïnterpreteerd wanneer "en/ce/ [wordt] onderzo[cht] of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst (Rw. Nr. 92 397 van 29 november 2012).

In dergelijke omstandigheden is er volgens uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

In casu werd de aangevochten beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 9ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, docht dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing

van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

De motivering ten aanzien van de dochter, N. M., is identiek.

Uit deze motivering blijkt duidelijk dat niet werd nagegaan of de Verzoekende Partij leed aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dat dit in strijd met artikel 9ter Vw. niet werd nagegaan is in strijd met de motiveringsplicht.

Bovendien werd geen rekening gehouden met alle omstandigheden van de zaak. Zo werd geen rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst of de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Er werd enkel

onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Een dergelijke lezing van artikel 3 EVRM is te beperkend en vormt een schending uit van de motiveringsplicht.

Bovendien is ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden. Er werd geen rekening gehouden met de mogelijk dodelijke gevolgen bij gebrek aan behandeling, de situatie van de Verzoekende Partij en de afwezigheid van toegang tot behandeling in het land van herkomst. Ook moet worden vastgesteld dat in de aangevochten beslissing systematisch over Verzoekende Partij wordt gesproken als over een mannelijk persoon:

- *"aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven"*
- *"in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*

Nochtans is Verzoekende Partij duidelijk van het vrouwelijke geslacht. Dit is van belang bij de beoordeling van de aandoening van Verzoekende Partij, aangezien het verdere verloop van de ziekte gezien de menstruatiecyclus moeilijker te voorspellen is. Hieruit blijkt de onzorgvuldigheid van de Staatssecretaris bij het nemen van de beslissing.

Overeenkomstig Artikel 39/82 Vw. kan de schorsing van de tenuitvoerlegging worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hierboven werden reeds ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Daarnaast is er gezien de mogelijk ernstige gevolgen van de aandoening waaraan Verzoekende Partij lijdt en het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg voor Verzoekende Partij in het land van herkomst, een groot risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de Verzoekende Partij niet wordt gemachtigd om op het grondgebied te verblijven. Om hieraan te verhelpen verzoekt Verzoekende Partij dat de weigeringsbeslissing van 13 september 2013 wordt opgeschort."

2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers besloten tot de onontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar twee adviezen van een ambtenaar-geneesheer van 3 september 2013 opgesteld op grond van de voorgelegde standaard medisch getuigschriften en bijlagen en waarin wordt besloten dat de ziekte van verzoekende partij en haar dochter kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. De medisch adviezen werden samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekende partij en kan worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In de medische adviezen wordt op concrete wijze geduid op grond van welke vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit kwam. Verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat, niet voorhouden dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden van de zaak. Verzoekende partij blijft ook in gebreke om op concrete wijze te

duiden op welk punt de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend of onbestaande zou zijn. Ten overvloede dient verder geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken. Deze wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7. [...]"

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij wordt verwezen naar volgende adviezen dat de ambtenaar-geneesheer op 3 september 2013 opstelde met betrekking tot de verzoekende partij en haar dochters medische problematiek:

Voor verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2012 en de medische stukken d.d. 27.11.2012 blijkt dat de congenitale dyshaematopoïese actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een erfelijke en ongeneeslijke ziekte, een causale behandeling bestaat dus niet. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Voor de dochter van verzoekende partij:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.12.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2012 en de medische stukken d.d. 14.08.2012 blijkt dat de beschreven congenitale dyshematopoïesis geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een erfelijke en ongeneeslijke ziekte, een causale behandeling bestaat dus niet. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van de zaak. De motivering ten aanzien van haar dochter is identiek. Zo werd geen rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst of de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst.

In de medische adviezen van 3 september 2013 kan worden gelezen dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zowel in het medisch advies als in de bestreden beslissing wordt geen stelling genomen omtrent de algemene omstandigheden in het land van herkomst of de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst omdat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de beschreven congenitale dyshematopoïesis geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij en haar dochter. Verder stelt hij vast dat de ziekte erfelijk en ongeneeslijk is en er geen causale behandeling bestaat. Er bestaat volgens het oordeel van de arts-adviseur aldus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer beschikt met toepassing van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet over een beoordelingsbevoegdheid. Hij hoeft niet in debat te gaan met de behandelende artsen, noch moet hij motiveren waarom hij van de attesten 'afwijkt'. Het komt niet aan de Raad toe zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch de Raad kan enkel nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij weerlegt het oordeel niet dat de congenitale dyshematopoïesis geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en er geen causale behandeling bestaat, door te wijzen op 'alle omstandigheden van de zaak' en de 'algemene

omstandigheden in het land van herkomst'. Uit de wettekst van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en uit de toelichting in de voorbereidende werken blijkt dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten. De arts-adviseur is in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet allerminst gehouden om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle medische zorgen kan bekomen, dewelke in België verstrekt worden. De arts-adviseur dient enkel na te gaan of er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, indien er geen adequate behandeling in het land van herkomst aanwezig is. *In casu* oordeelt de arts-adviseur dat er geen causale behandeling bestaat. De arts-adviseur steunt zijn oordeel op de door verzoekende partij voorgelegde standaard medisch getuigschriften van 27 november 2012 en bijlagen van 27 november 2012 en 14 augustus 2012 waaruit blijkt dat weldegelijk rekening is gehouden met de concrete situatie van verzoekende partij en haar dochter. Het medisch advies voor de dochter is inderdaad identiek als voor de moeder. Evenwel is het niet kennelijk onredelijk dat de adviezen identiek zijn aangezien uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat het om dezelfde erfelijke ziekte gaat waaraan moeder en dochter lijden. Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling niet.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet kon baseren op het medisch advies kan zij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat uit de medische adviezen blijkt dat uit het standaard medisch attest en bijlagen niet kon worden afgeleid dat verzoekende partij en haar dochter lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing en/of het advies kennelijk onredelijk is om de enkele reden dat zij een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verwerende partij, inzake het determinerende motief, een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Verzoekende partij is het ook niet eens met de stelling van de verwerende partij dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat zij niet lijdt aan een aandoening waarvan *"reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is"*. Evenmin wordt vereist dat de in België verblijvende vreemdeling aan een *"vergevoerd, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening"* moet lijden.

Het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer – dat verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematiek geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij en haar dochter inhoudt en dat er geen causale behandeling bestaat – en diens conclusie dat de ziekte waaraan verzoekende partij en haar dochter lijden kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevoerd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan voorts niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overtollige rechtstheoretische toelichting. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State is terzake ook niet dienstig nu, in tegenstelling tot de geciteerde arresten, *in casu* wel een onderzoek is gebeurd van het bestaan van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt op dat vlak dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen causale behandeling bestaat. Uit een lezing van het medisch advies, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, blijkt niet dat het standpunt van de arts-adviseur gelinkt is aan artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt dat er geen rekening is gehouden met de mogelijk dodelijke gevolgen bij gebrek aan behandeling.

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt evenwel niet dat er sprake is van dodelijke gevolgen bij gebrek aan behandeling. Verzoekende partij toont dit ook verder niet aan en beperkt haar uiteenzetting tot een loutere bewering.

Verzoekende partij wijst erop dat zij van het vrouwelijke geslacht is en dat in de beslissing systematisch wordt gesproken als over een mannelijke persoon terwijl het feit dat zij een vrouw is van belang is bij de beoordeling van haar aandoening aangezien het verdere verloop van de ziekte bij een vrouw moeilijker te voorspellen is.

Uit het medisch advies voor de verzoekende partij blijkt niet dat zij wordt beschouwd als behorende tot het mannelijke geslacht. Een aandachtige lezing van de door verzoekende partij aangehaalde passages, toont aan dat het gebruik van de begrippen "*zijn*" en "*hij*" het gevolg is van het gebruik van het woord "*betrokkene*" als onderwerp in beide passages. Dit woord is mannelijk. Bovendien, zelfs mocht de verwerende partij een materiële vergissing hebben begaan omtrent haar geslacht, wordt opgemerkt dat de arts-adviseur oordeelt over de aandoening en hieromtrent een advies geeft. De materiële vergissing in de bestreden beslissing kan bijgevolg geen aanleiding geven tot een vernietiging van de beslissing aangezien die vergissing geen enkele invloed heeft op de beoordeling van de aandoening.

Daar verweerder zich heeft gebaseerd op een advies dat op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen dient te worden besloten dat deze beslissing zelf ook niet met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel is genomen.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder en/of arts-adviseur op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 door de bestreden beslissing is geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN